

JOONA LINNA -DEKKARI

KEPLER

KANIININMETSÄSTÄJÄ

TAMMI

Lars Kepler

- Hypnotisoija (2010)
- Paganini ja paholainen (2011)
- Tulitodistaja (2012)
- Nukkumatti (2013)
- Vainooja (2015)
- Playground (2016)
- Kaniininmetsästäjä (2017)

**LARS
KEPLER**

KANIININMETSÄSTÄJÄ

RIKOSROMAANI

Suomentanut Kari Koski

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos **Maninjägaren** ilmestyi 2016.

Copyright © Lars Kepler, 2016

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Storytellers Agency, Stockholm, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2017

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8336-3

On aikainen aamu, ja sileä meren selkä välkkyy kuin harjattu teräs. Loistohuvilat uinuvat yhä öisessä horroksessa, mutta uima-altaat ja pihavalot hohtavat korkeiden aitojen ja oksistojen lomitse.

Humalainen mies kävelee rannan tuntumassa kulkevaa tietä viinipullo kädessään. Hän pysähtyy valkoisen talon eteen, jonka pitkä lasijulkisivu kääntyy merenlahdelle päin. Hän laskee hyvin huolellisesti pullon keskelle tietä, astelee ojan vieritse, kiipeää mustan rauta-aidan yli ja saapuu tontille.

Mies hoipertelee pihanurmen poikki, pysähtyy huojuen tuijottamaan suuria ikkunoita, kuistin valojen heijastuksia ja huonekalujen hämäämistä muotoja lasin takana.

Hän jatkaa lähemmäksi taloa, vilkuttaa puolen metrin korkuiselle posliiniselle puutarhatontulle, kiertää lankkuaidan, kompastuu lattiaritilään, kolhaisee toisen polvensa mutta nousee taas jaloilleen.

Uima-altaan vesi hohtaa kuin vaaleansininen lasiharkko.

Mies asettuu horjuen altaan reunalle, avaa sepaluksen ja ryhtyy virtsaamaan, hoipertelee laivastonsinisten puutarhakalusteiden luo ja lorottaa sitten tyynyille, lepotuoleille ja pyöreälle pöydälle.

Virtsa huuruaa viileässä ilmassa.

Hän napittaa sepaluksen kiinni ja vilkaisee valkoista kania, joka loikkii pihanurmen poikki ja katoaa pensaalle.

Hän kävelee hymyillen talolle, kulkee ohi kuistin ovien, ottaa tukea lankkuaidasta, laskeutuu nurmikolle, pysähtyy ja kääntyy.

Hänen tokkuraiset aivonsa yrittävät ymmärtää mitä hän juuri näki.

Mustiin pukeutunut ihminen, jolla oli erikoisen muotoiset kasvat, oli tuijottanut häntä.

Joko tämä henkilö oli sisällä pimeässä talossa tai sitten mies oli ulkona ja tuijotti häntä heijastuksen kautta.

Perjantai kahdeskymmeneskuudes elokuuta

Vettä tihuuuttaa hiljalleen pimeältä taivaalta. Asutuksen himmeä hohde ulottuu kolmisenkymmentä metriä kattojen yläpuolelle. On tyyntä, ja valaistut pisarat sulkevat koko Djursholmin utuiseen kupuun.

Heti Germaniavikenin kimaltavien vetten äärellä sijaitsee valtava huvila.

Juuri nyt sen sisällä kävelee nuori nainen valppaana kuin eläin lakatun parketin poikki iranilaiselle matolle.

Hänen nimensä on Sofia Stefansson.

Huoli saa hänet painamaan mieleensä jokaisen yksityiskohdan.

Sohvan käsinojalla on musta kaukosäädin. Joku on kietonut sen ympärille läpinäkyvää teippiä pitämään paristolokeron kannen paikallaan. Vanha laastari on takertunut ison maton hapsuihin.

Lattia natisee Sofian takana aivan kuin joku hiipisi hänen perässään huoneen poikki.

Märältä kivikäytävältä roiskuneita pisaroita näkyy korkeissa koroissa ja hänen lihaksikkaissa säärissään. Hänellä on yhä treenatut jalat, vaikka hän lopettikin jalkapallon pelaamisen kaksi vuotta sitten.

Sofia piilottaa käteensä kyynelkaasua sisältävän suihkepullon, jotta häntä odottava mies ei näkisi sitä. Hän toistaa itselleen, että hän on itse valinnut tilanteen, että hän hallitsee sen ja että hän haluaa olla täällä.

Mies joka avasi oven seisoo nojatuolin vieressä ja seuraa häntä häpeilemättä katseellaan.

Sofian kasvopiirteet ovat symmetriset, mutta poskilla on nuoruuden pyöreyttä. Hänellä on sininen mekko, joka jättää olkapäät paljaksi. Rivi pieniä kangaspäällysteisiä nappeja kulkee kaulasta rintojen väliin. Ketjuun kiinnitetty pieni kultasydän keikkuu hänen kaulakuopassaan kiihtyneen pulssin tahdissa.

Hän tietää, että hän voisi pyytää anteeksi ja selittää ettei voi hyvin, että hänen täytyy mennä kotiin. Mies ehkä suuttuisi mutta hyväksyisi sen.

Nojatuolin ääressä seisova mies luo häneen surullisen nälkäisen katseen, joka saa pelon kihelmöimään hänen vatsassaan.

Äkkiä hän miettii nähneensä miehen ennenkin, että tämä oli ehkä joku ylempi esimies, joka oli vilahtanut ohi jollain työpaikalla tai jonkun luokkakaverin isä joskus kauan sitten.

Sofia seisautuu vähän matkan päähän hänestä, hymyilee ja tuntee sydämensä lyövän nopeasti. Hän aikoo pysytellä etäämpänä kunnes on saanut tulkituksi äänensävyyn ja liikkeet.

Nojatuolin selkänojaa puristavassa kädessä ei näy merkkiäkään väkivaltaisuudesta, kynnet ovat hyvin hoidetut ja sileä vihkisormus on naarmuuntunut pitkän avioliiton jäljiltä.

– Hieno talo, Sofia sanoo ja sipaisee kiiltävän hiussuortuvan kasvoiltaan.

– Kiitos, mies vastaa ja irrottaa kätensä nojatuolista.

Hän ei voi olla paljoakaan yli viidenkymmenen, mutta hänen liikkeissään on jotain raskasta ja synkkää, ikään kuin hän olisi vanha ihminen vanhassa kodissaan.

– Tulit tänne taksilla? mies kysyy ja nielaisee syvään.

– Niin, Sofia vastaa.

Tulee taas hiljaista, viereisen huoneen kaappikello lyö kaksi puolen lyöntiä hennolla äänellä.

Sahraminkeltaista jauhetta putoaa ääneti maljakossa kukkivasta liljasta.

Sofia tajusi varhain, että seksuaalisesti latautuneet tilanteet kii-

hottivat häntä. Hän piti siitä että häntä arvostettiin, että hän tunsi olevansa valittu, mutta ei hän koskaan varsinaisesti rakastunut kehenkään.

– Olemmeko tavanneet aiemmin? hän kysyy.

– Sitä en olisi kyllä unohtanut, mies vastaa ilottomasti hymyillen.

Miehen harmaanvaalea tukka on ohut ja kammattu taaksepäin. Veltot kasvot kiiltävät hieman, ja otsan poikki kulkee syvä uurre.

– Keräätkö taidetta? Sofia kysyy ja nyökkää seinän suuntaan.

– Olen kiinnostunut taiteesta, mies vastaa.

Miehen vaaleat silmät katselevat häntä sarvisankaisten silmälasien takaa. Hän kääntyy pois päin, hivuttaa pienen kyynelkaasupullon takaisin laukkuunsa ja menee sitten ison, kultakehyksiin ripustetun maalauksen luo.

Mies seuraa häntä, pysähtyy hiukan liian lähelle ja hengittää nenän kautta. Sofia säpsähtää, kun mies kohottaa oikean kätensä ja osoittaa sormellaan.

– Tuhatkahdeksansataaluvulta... Carl Gustaf Hellqvist, hän luennoi. – Hän kuoli nuorena, hänellä oli vaikea elämä, paljon tuskia ja sähköshokkeja... mutta hän oli suurenmoinen taiteilija.

– Mielenkiintoista, Sofia vastaa hiljaa.

– Minä pidän siitä, mies sanoo ja lähtee ruokasalin suuntaan.

Sofia seuraa miestä mielessään aavemainen tunne, että häntä houkutellaan hitaasti ansaan, että luukku hänen takanaan sulkeutuu unisen verkkaisesti, että isot hammasrattaat pyörivät ja pako-reitti pienenee senttimetri senttimetriltä.

Huone on valtavan suuri, sen lukuisat puiteikkunat ovat merelle päin. Salissa on useita ruokapöytiä summittaisesti sijoiteltuina, ja sitä reunustavat kiiltävät kaapit.

Sofia huomaa, että soikean ruokapöydän reunalla on kaksi lasia, joissa on tummanpunaista viiniä.

– Saako olla lasi viiniä? mies kysyy ja kääntyy taas hänen puoleensa.

– Mielummin valkoista jos sinulla on, Sofia vastaa huolissaan siitä, että mies yrittää huumata hänet.

– Samppanjaa? mies kysyy hellittämättä katsettaan hänestä.

– Mieluusti, Sofia vastaa.

– Täytyyhän meidän ottaa samppanjaa, mies päättää.

Kun menee täysin vieraan ihmisen kotiin, siinä kutistuu, koska jokainen huone voi olla ansakuoppa, jokainen esine lyömäse.

Sofia suosii hotelleja, koska siellä joku saattaa kuulla, jos hän huutaa apua.

Kun hän seuraa miestä keittiöön, hän kuulee jostain oudon, hyvin korkean äänen. Sitä ei voi paikantaa. Mies ei näytä huomavan koko ääntä, mutta Sofia seisahuttaa, kääntyy katsomaan tummia ikkunoita ja on juuri sanomaisillaan jotain, kun hän kuulee naksahduksen, kuin jääpala halkeaisi lasissa.

– Oletko varma että ketään ei ole kotona? hän kysyy.

Sofia miettii, että hän saa kyllä nopeasti kengät jalastaan ja voi juosta ulko-ovelle, jos jotain tapahtuu. Todennäköisesti hän on paljon miestä ketterämpi, ja jos hän vain juoksee ja jättää takin naulakkoon, hän ehtii kyllä ulos.

Hän jää keittiön oviaukkoon seisomaan, kun mies ottaa samppanjakaapista pullon Bollingeria. Mies korkkaa pullon ja täyttää kaksi kapeaa, kellomaista lasia, odottaa vaahdon laskeutumista ja kaataa vielä vähän lisää ennen kuin menee Sofian luo.

2

Sofia maistelee samppanjaa, tuntee aromin leviävän suussaan ja kuulee, kuinka kuplat sihisevät hiljaa lasissa. Jokin saa hänet taas kääntämään katseensa keittiön ikkunoihin. Kauris varmaan, hän ajattelee. Ulkona on pimeää. Hän näkee heijastuksena keittiön hehkuvat ääriviivat ja miehen selän. Työtason sileän pinnan, veit-situkin ja sitruunakulhon.

Mies kohottaa taas lasinsa, juo ja hänen kätensä vapisee hienokseltaan, kun hän heilauttaa sitä Sofian suuntaan.

– Avaa vähän mekkoa, hän sanoo hiljaa.

Sofia tyhjentää lasinsa, näkee huulipunansa jäljen sen reunassa ja laskee sen pöydälle ja ujuttaa sitten pehmeästi ensimmäisen napin pienestä napinlävestä.

– Sinulla on rintaliivit, mies sanoo.

– Kyllä on, Sofia vastaa ja avaa toisen napin.

– Mitä kokoa?

– 60 C.

Mies jää seisomaan, tuijottaa häntä hymyillen, ja Sofia tuntee kainaloista kihoavan hien pistelevän iholla.

– Millaiset pikkuhousut sinulla on?

– Vaaleansinistä silkkiä.

– Saanko katsoa?

Sofia epäröi, ja mies huomaa sen.

– Anteeksi, hän sanoo. – Menenkö liian suoraan asiaan? Onko näin?

– Meidän pitäisi vain hoitaa rahapuoli ensin, Sofia sanoo ja yrit-
tää kuulostaa varmalta ja luonnolliselta.

– Ymmärrän, mies vastaa kolkosti.

– On parempi että aloitetaan...

– Saat kyllä maksun, mies keskeyttää hivenen ärtyneellä
äänellä.

Kun Sofia on kanta-asiakkaidensa kanssa, kaikki sujuu yleensä
mutkattomasti, joskus se on jopa mukavaa, mutta uudet asiakkaat
hermostuttavat häntä tavattomasti. Hän alkaa miettiä kaikkea
mitä voi tapahtua, pohdiskelee kaikkea mitä on joutunut koke-
maan, sitä kahden lapsen isää Täbyssä, joka puri häntä kaulaan
ja lukitsi hänet autotalliin.

Hän ilmoittelee *Rosa sidan-* ja *Stockholmstjejer.se*-sivuilla. Juuri
kukaan niistä, jotka ottavat häneen yhteyttä, ei ole liikkeellä tosi-
tarkoituksella. Yleensä jutut ovat aika karkeita, lupauksia ihmeel-
lisestä seksistä ja väkivallalla ja rangaistuksilla uhkailua.

Hän kuuntelee vaistoaan ennen kuin ryhtyy vaihtamaan vies-
tejä. Tämä kirje oli hyvin kirjoitettu, aika konkreettinen mutta ei
vailla kunnioitusta. Mies käytti nimeä Wille, puhelinnumero oli
salainen ja osoite trendikäs.

Kolmannessa meilissä mies selitti mitä haluaisi tehdä hänelle ja
kuinka paljon oli valmis maksamaan.

Sofia piti sitä varoituksena.

Jos juttu kuulostaa liian hyvältä, jokin on vialla. Tässä maail-
massa ei ole tarjolla voittoarpoja, ja vaikka olisikin, on parempi
jäädä paitsi loistodiilistä kuin asettua alttiiksi vaaroille.

Silti hän on nyt täällä.

Mies palaa takaisin ja ojentaa hänelle kirjekuoren. Hän laskee
rahat pikaisesti ja panee ne laukkuunsa.

– Riittääkö tämä pikkuhousujen näyttämiseen? mies tivaa.

Sofia hymyilee kuin itsestäänselvyydelle, tarttuu mekkoon ke-
vyesti molemmin käsin ja hivuttaa sen hitaasti polvien yläpuolelle.

Helma kulkee rätisten nailonsukkahousujen verhoamia reisiä pitkin ylöspäin, kunnes hän seisahtuu ja katsoo miestä.

Mies ei katso häntä silmiin vaan tuijottaa hänen jalkoväliään, kun hän vie hitaasti mekon vyötärölleen asti. Puuterinväristen sukkahousujen alla pikkuhousujen silkkikangas kimaltaa kuin helmiäinen.

- Oletko ajellut itsesi? mies kysyy hieman käheämmällä äänellä.
- Vahannut.
- Kokonaan?
- Niin, hän vastaa suoraan.
- Se tekee varmaan kipeää? mies tiedustelee kiinnostuneena.
- Siihen tottuu, hän nyökkää.
- Se pätee aika moneen asiaan elämässä, mies kuiskaa.

Sofia päästää mekon takaisin alas ja kuivaa samalla hikiset kämmenensä, kun hän suoristaa kankaan reisiä vasten.

Vaikka hän on saanut rahansa, häntä alkaa taas hermostuttaa. Ehkä se johtuu suuresta summasta.

Mies on maksanut viisi kertaa sen verran kuin kukaan aiemmista asiakkaista.

Meilissä hän selitti maksavansa ylimääräistä salassapidosta ja erikoistoivomuksestaan, mutta tämä on silti paljon enemmän kuin kohtuullista.

Kun mies kirjoitti hänelle ja kertoi mitä aikoisi tehdä, hän mietti, ettei se kuulostanut niin vaaralliselta.

Hän muistaa pelokaskatseisen miehen, joka pukeutui äitinsä alusvaatteisiin ja halusi, että Sofia potkaisisi häntä jalkoväliin. Mies maksoi siitä, että Sofia pissaisi hänen päälleen, kun hän makasi lattialla itkien tuskasta, mutta Sofia ei pystynyt, hän vain otti rahat ja juoksi pois.

– Sitä kiihottuu eri asioista, Wille sanoo ujosti hymyillen. – Eihän ketään voi pakottaa... Silloin pitää maksaa, tarkoitan, en minä odota että sinun pitäisi pitää siitä mitä teet.

– Se vaihtelee, mutta jos mies on hellä, minä saatan nauttia, Sofia valehtelee.

Sofia lupaa ilmoituksessaan tietysti täydellistä vaitioloa, mutta silti hänellä on yksi varotoimi. Hän säilyttää kotonaan päiväkirjaa ja kirjaa siihen niiden henkilöiden nimet ja osoitteet, jotka hän on päättänyt tavata, niin että hänet voidaan jäljittää jos hän katoaa.

Sitä paitsi Wille oli kerran Tamaralla asiakkaana juuri ennen kuin tämä lähti seuralaispalvelujen maailmasta, meni naimisiin ja muutti Göteborgiin. Sofia tietää, että Tamara olisi laittanut varoituksen seksityöläisten nettifoorumille, jos mies olisi käyttäytynyt huonosti.

– Kunhan et vain pidä minua inhottavana ja vastenmielisenä, mies sanoo ja astuu askeleen lähemmäksi. – Tarkoitin vain, että sinähän olet uskomattoman kaunis ja nuori... tiedän miltä itse näytän, näytin hyvältä kun olin sinun ikäisesi, mutta...

– Sinä näytät hyvältä nyt, Sofia vakuuttaa.

Sofia ajattelee kaikkia niitä kertoja kun hän on kuullut ihmisten puhuvan, että seuralaispalvelun tyttöjen täytyy olla kuin psykologeja, mutta useimmat hänen tapaamistaan miehistä eivät sano mitään henkilökohtaista.

– Mennäänkö ylös makuuhuoneeseen? Willeksi itseään kutsuva mies sanoo kevyeen sävyyn.

3

Sofiaa pissattaa kun hän nousee miehen perässä leveitä puuportaita. Joka askelmalla on ohut messinkitanko pitämässä pehmeää mattoa paikallaan. Suuren kattokruunun valo kiiltää lakatussa kaiteessa.

Alusta alkaen Sofialla oli ollut tarkoitus ottaa vain hienoja asiakkaita, sellaisia jotka ovat valmiita maksamaan suurempia summia kokonaisista öistä, sellaisia jotka halusivat seuraa juhliin tai matkalle.

Niiden kolmen vuoden aikana kun hän on hankkinut lisäansioita maksullisena seuralaisena, hänellä on ollut parisenkymmentä sellaista keikkaa, mutta useimmat hänen asiakkaistaan haluavat vain suihinoton töiden jälkeen ennen kuin menevät taas perheensä luo.

Suuressa makuuhuoneessa on valoisaa, ja sitä hallitsee komea parivuode, jossa on kauniit harmaat silkkilakanat.

Vaimon puolella lojuu Lena Anderssonin romaani ja purkki kallista käsivoidetta, ja Willen puolella iPad, jonka tummalla näytöllä on sormenjälkiä.

Mies näyttää Sofialle mustat nahkaremmit, jotka hän on kiinnittänyt valmiiksi sängyntolppiin. Sofia huomaa, etteivät ne ole aivan uudet, taitokset ovat hieman rispaantuneet ja väriä on jo hankautunut pois.

Huone tärähtää pari kertaa ja nytkähtää rajusti sivuun. Sofia katsoo miestä, mutta tämä ei näytä olevan millänsäkään.

Miehen suupielissä näkyy valkoisia jälkiä hammastahnasta tai Novalucolista.

Portaat narahtavat, ja mies katsahtaa käytävään ennen kuin katsoo uudelleen Sofiaa.

– Minun on voitava luottaa siihen että päästät minut irti kun haluan, hän selittää napittaessaan auki paitaansa. – Minun on oltava varma ettet yritä ryöstää minua tai vain livistä nyt kun olet saanut rahasi.

– Selvähän se, Sofia vastaa.

Miehen rintakehä on vaaleiden karvojen peitossa, ja hän yrittää selvästikin vetää vatsaa sisään, kun Sofia katsoo häntä.

Sofia aikoo pyytää päästä käymään kylpyhuoneessa, kun mies on sidottuna. Sinne pääsee suoraan makuuhuoneesta. Ovi on raolleen, ja hän näkee peilistä suihkun ja sen takana kullanvärisen mosaiikkiseinän.

– Minä haluan että sidot minut ja käytät reilusti aikaa. En pidä väkivallasta enkä pakottamisesta, mies täsmentää.

Sofia nyökkää ja ottaa kengät jalastaan, tuntee uudelleen kevyttä huimausta, kun hän suoristaa selkensä ja katsoo miestä lyhyesti silmiin ennen kuin vetää mekon napaan asti. Se rätisee staattisesta sähköstä. Hän vie peukalonsa sukkahousujen vyötärön alle ja vetää niitä alemmaksi. Puristava tunne reisissä hellittää ja ohut kangas laskostuu ilmavasti pohkeiden ympärille.

– Ehkä sinä haluatkin tulla sidotuksi? mies kysyy ja hymyilee omalle päähänpistölleen.

– Ei kiitos, Sofia vastaa ja rupeaa avaamaan mekon nappeja.

– Se on aika mukavaa, mies vitsailee ja vetää yhtä remmeistä.

– Minä en tee sellaista, Sofia selittää ystävällisesti.

– En ole koskaan kokeillut toisinpäin... Voisin maksaa tuplapalkkion jos tekisit niin, mies nauraa ikään kuin ajatus tuntuisi yllättävältä ja saisi hänet hilpeälle tuulelle.

Mies tarjoaa hänelle enemmän rahaa kuin mitä hän tienaa kahdessa kuukaudessa, mutta on aivan liian vaarallista maata kiinni sidottuna.

– Mitäs sanot? mies hymyilee.
– Ei, Sofia vastaa ja katuu että tuli tänne, vaikka onkin helpottunut.

– Okei, mies sanoo heti ja päästää irti remmistä.
Solki kilahtaa, kun remmi heilahtaa sängynpään pinnoja vasten.

– Haluatko että riisun kaikki?
– Odota vähän, mies vastaa ja katsoo häntä oudosti kuin etsisi jotain.

– Sopiiko jos käyn kylpyhuoneessa?
– Kohta, mies sanoo ja kuulostaa siltä kuin yrittäisi hillitä omaa hengitystään.

Sofian huulet tuntuvat oudon viileiltä. Kun hän kohottaa käntensä ja tunnustelee suutaan, hän huomaa että hymy leviää miehen kasvoille.

Mies astuu hänen luokseen, tarttuu häntä leuasta, pitelee tiukasti kiinni ja sylkää häntä sitten suoraan kasvoihin.

– Mitä sinä teet? Sofia kysyy ja tuntee huimauksen suhahtavan aivojensa läpi.

Äkkiä hänen polvensa pettävät, ja hän rojahtaa istualleen lattialle niin rajusti että puree kieleensä. Hän lysähtää kyljelleen, tuntee kuinka suu täyttyy verestä ja näkee kuinka mies seisoo hänen yllään availlen vakosamettihousujensa nappeja.

Sofialla ei ole voimia ryömiä pakoon. Hän makaa poski lattiaa vasten ja näkee kuolleen karpäsen pölyssä sängyn alla. Hänen sydämensä lyö niin lujaa että korvissa soi. Hän tajuaa, että hänet on huumattu jollain tavoin.

– Älä tee sitä, hän huoahtaa ja sulkee sitten silmänsä.

Ennen kuin Sofia menettää tajuntansa, hänelle valkenee, että mies ehkä murhaa hänet ja että tämä hetki voi olla hänelle viimeinen.

4

Sofia herää yskähdellen hukkumisunesta ja tajuaa saman tien missä on. Hänet on sidottu sänkyyn Willeksi itseään kutsuvan miehen kotona. Hän makaa selällään, kiinnitettynä tiukasti nahkaremmellä. Mies on sitonut hänet niin lujasti, että lihaksia kiristää jaloissa ja käsivarsissa, ranteita polttelee ja sormet ovat jääkylmät.

Hänen suunsa on aivan kylmä, kielestä on lakannut vuotamasta verta, mutta hän tuntee että se on turvonnut ja arka.

Mekko on noussut vyötärölle, koska reidet on pakotettu erilleen.

Tämä ei saa olla totta, hän ajattelee.

Mies oli ennakoanut hänen reaktionsa ja pannut huumeen jo etukäteen yhteen kaapissa odottaneista samppanjalaseista.

Sofia kuulee äänen viereisestä huoneesta, se on bisnespuhelu, siinä puhuu pomo.

Hän yrittää kohottaa päätään ja vilkaista ikkunasta ulos, katsoa onko yö vai aamu, mutta ei onnistu, käsivarsiin koskee ihan liikaa.

Hän miettii, ettei hänellä ole aavistustakaan siitä kuinka kauan hän on maannut tässä, kun mies tulee makuuhuoneeseen.

Pelko täyttää Sofian sydämen myrkyn lailla. Hän tuntee kuinka paniikki yltyy hänen päässään, saa kurkun kuristumaan kokoon ja pulssin jyrisemään.

Se mitä ei saanut tapahtua on tapahtunut.

Hän yrittää rauhoittua, miettii että hänen pitää aloittaa keskustelu, saada mies ymmärtämään, että tämä valitsi väärän tytön

mutta että hän antaa asian olla, kunhan mies vain päästää hänet viipymättä menemään.

Sofia lupaa itselleen, että hän lopettaa seuralaishommat, hän on jatkanut jo liian pitkään, hän kuitenkin tuhlaa rahat turhuuksiin.

Mies katsoo häntä silmissään sama nälkä kuin ennenkin. Sofia yrittää näyttää rauhalliselta ja muistelee tienneensä alusta asti, että tilanteessa oli jotain hämärää. Mutta sen sijaan että hän olisi kääntynyt ja lähtenyt pois, hän ei luottanut vaistoonsa. Hän teki katastrofaalisen erehdyksen ja käyttäytyi epätoivoisesti kuin heroinisti.

– Minä sanoin etten suostu tähän, hän sanoo hillitysti.

– Niin, mies hymyilee verkalleen ja silmäilee hänen vartaloon.

– Minä tunnen tyttöjä, joille tällainen sopii, voin välittää sinulle yhteystiedot jos haluat.

Mies ei vastaa, hengittää vain raskaasti nenän kautta ja asettuu sängyn jalkopäähän hänen haarojensa väliin. Hänen koko ruumiinsa hikoaa ja valmistautuu aggressioihin ja kipuun.

– Tämä on väkivaltaa, kai sinä sen tajuat?

Mies ei edelleenkään vastaa, hän vain sipaisee silmälasit ylemmäksi nenälle ja tarkastelee Sofiaa kiinnostuneena.

– Minusta tämä on epämiellyttävää ja loukkaavaa, Sofia aloittaa uudelleen mutta vaikenee kun hänen äänensä pettää.

Hän pakottautuu hengittämään hitaammin, ei saa vaikuttaa pelokkaalta, ei saa anella. Mitä Tamara olisi tehnyt? Hän näkee mielessään ystävänsä pisamaiset kasvot, hieman ivallisen hymyntapaisen, kovan katseen.

– Minulla on sinun tietosi kirjassa, jota säilytän asunnossani, Sofia sanoo ja katsoo miestä silmiin.

– Mitkä tiedot? tämä kysyy välinpitämättömästi.

– Sinun nimesi, joka on varmaan keksitty, mutta tämä osoite, sähköpostiosoite, tapaamisaika...

– Selvä juttu, mies nyökkää.

Patja keikkuu, kun hän lähtee ryömimään sänkyä pitkin lähemmäksi Sofiaa. Mies pysähtyy huojuen hänen reisiensä väliin,

tarttuu hänen pikkuhousuihinsa ja tempaisee. Saumat natisevat repeämättä, ja olkaniveleen sattuu kuin se olisi kiskaistu kuopastaan.

Mies kiskoo uudelleen, molemmin käsin. Pikkuhousut raapivat lanteita niin että kirvelee, mutta kuminauhojen päärmeet kestävät.

Mies kuiskaa jotain itsekseen ja jättää Sofian sänkyyn.

Patja keinuu taas, ja Sofia tuntee reisilihaksensa kramppaavan.

Hänen mielessään vilahtaa ohikiitävä muisto jalkapallotreenistä, kuinka kramppi teki tuloaan, pohjetta alkoi kiristää kun hän yritti tonkia kokoon puristuneita ruohopaakkuja nappulakenkien pohjasta.

Kavereiden punakat, lämpimät kasvot. Pukuhuoneen puulattia täynnä kamoja, hien, linimentin ja deodorantin hajua.

Kuinka tässä oli näin päässyt käymään? Miten hän oli saattanut päätyä tänne?

Sofia ponnistelee jotta ei itkisi, tuntuu kuin hän olisi mennyttä jos näyttäisi kuinka hän pelkää.

Mies palaa kynsisaksien kanssa, leikkaa pikkuhousut auki kumaltakin puolelta ja vetää ne pois.

– Monet suostuvat sidontahommiin, Sofia sanoo. – Minä tunnen...

– En minä halua tyttöjä jotka suostuvat, mies keskeyttää ja viskaa pikkuhousut sängylle hänen viereensä.

– Tarkoitan että on tyttöjä joita kiihottaa tulla sidotuksi, Sofia sanoo.

– Ei olisi pitänyt tulla tänne, mies vain toteaa.

Sofia ei pysty enää hillitsemään itseään vaan alkaa itkeä. Pelko saa hänet köyristämään selkäänsä ja kiskomaan remmeistä niin että iho repeytyy rikki ja verta valuu pieninä noroina oikeaa käsivartta pitkin.

– Älä tee sitä, hän anelee nyhkyttäen.

Mies ottaa paidan päältäään, viskaa sen lattialle, vetää housuja vähän alemmaksi ja rullaa sitten kondomin puoliksi seisovan kalunsa päälle.

Metsästäjä on kannoillasi. Juokse. Pakene, kun vielä voit.

Ulkoministeri teloitetaan kodissaan Djursholmilla, mutta julkisuudessa asia hyssytellään hiljaiseksi. Liikkeellä on julma murhaaja, jota epäillään terroristiksi. Ja kohta hän iskee uudelleen.

Turvallisuuspoliisi janoaa entisen komisarion Joonan Linnan apua murhaajan pysäyttämiseksi. Istuttuaan kaksi vuotta vankilassa Joonan Linna saakin tarjouksen, josta ei voi kieltäytyä. Piinaava jahti alkaa, mutta kuka metsästää ketä?

Kaniininmetsästäjäksi itseään kutsuvan murhaajan uhreja yhdistää vain yksi asia. Karmiva loru kymmenestä kanista.

Joonan Linna tekee nyt kiihkeästi odotetun paluun. Sarjan kuudes itsenäinen osa on skandidekkarin huippu.

9 789513 183363

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-8336-3

Kannen kuva: Love Lannér